

Entrevista

Jordi Mir i Parache va néixer a Tremp, Pallars Jussà, al 1935. És un filòleg, escriptor i activista cultural català. El 1950 es va traslladar a Barcelona amb la seva família. Va ser professor de llengua catalana. Actualment, es dedica a l'estudi i ha publicat nombrosos llibres de viatge i excursionisme.

Bona tarda. Podem fer-li una entrevista? Ah, si, si! Encantat!

Abans vostè era professor?
. Sí, de català.

Encara ho és o ho va deixar?
J.M.: No, no ho sóc, perquè ja sóc gran, i ara em dedico a coses d'estudiar temes, però no de donar classes

Vostè també es dedica a l'excursionisme.

J.M.: Molt, sempre m'ha agradat molt, perquè em sembla que és la manera més concreta de conèixer molt el nostre país, m'encanta, a part, que és molt bonic, de debó.

Quin és el seu lloc preferit per anar?

J.M.: Mira, a això, t'hauré de contestar que no en tinc cap, de preferit, perquè m'agrada tot, he après que tots els llocs de Catalunya tingui un valor. Allà on sóc, aprecio, procuro gaudir del paisatge al màxim. M'agrada, especialment, la comarca del Pallars, perquè jo en sóc fill, però això no vol dir res, és com una altra.

Perquè va decidir dedicar la seva vida a estudiar a Pompeu Fabra?

J.M.: Bé, perquè em sembla un personatge transcendent per la Història de Catalunya i la llengua catalana, tota la vida va anar a contracorrent, em sembla un personatge importantíssim.

Què cal destacar de P.F?

J.M.: Bé, destacar d'ell la tenacitat

amb la qual va portar a terme la tasca de normativitzar la llengua, ho va fer en condicions molt difícils. Quan ell va començar, a principis del segle passat, ara fa uns cent anys, s'intentava apropar tota la problemàtica de la llengua catalana a nivell d'Europa. Pompeu va tenir una visió, que era molt providencial, era molt estranya i rara en aquells temps, i això ho va portar a terme tota la vida, i per tant, em sembla una faceta bonica i correcta de la nostra llengua.

Si Pompeu Fabra visqués actualment, quina seria la seva opinió sobre la situació actual de la llengua catalana?

J.M.: Mira, jo crec que era un home exigent, però com havia començat en una situació de la llengua molt dolenta. Però jo crec que podria, -segur que ho sabria valorar, car en tenia tot el dret-, estar satisfet del que tenim, i del que ha permès que la llengua sigui actualment, del nivell al qual es troba. Crec que n'estaria content.

I sobre el tractament de la llengua al Messenger, als SMS..., creu que ell hi estaria d'acord?

J.M.: (s'ho pensa...) Bé, com a joc, em sembla bé, sobretot si es fa amb molta consciència, i si és, simplement, una manera de divertir-se i fer bromes, de ser simpàtic. Si cada un persona que escriu d'aquesta manera, em garantis que també ho sap fer amb tota correcció i que ho fa d'aquella manera perquè li ve de gust, llavors no hi tindria cap inconvenient. El que sentiria, és que darrere aquesta forma d'escriure s'hi amaguin les mancances.

Molt bé! Moltes gràcies. Adéu!

J.M.: Adéu!

